

Alexander Yang

**Vadászok a
felperzselt Földön**

 Publio

Vadászok a felperzselt Földön

Nagy Sándor

Publio Kiadó

2015

Minden jog fenntartva!

„A közös ellenség az egyik leghatásosabb egyesítő erő.” John Naisbitt

*A borítókép jose144 munkája, 2011, Creative Commons Attribution 3.0 License
<http://jose144.deviantart.com/art/BATTLE-LA-Little-time-to-mourn-200354660>*

Az érkezés

Az űrhajó némán haladt a sötét űrben egyre közeledő célja felé, a már jó ideje ébren levő pilóta pedig elindította a protokollt, mely az utasokat mély álmukból ébreszti. Ratt'na fiatal éveiben maga is portyázott ezen a félreeső helyen, ahol évről-évre izgalmasabbá vált a vadászat, ahogyan a vadak egyre fejlettebbek és agresszívebbek lettek. Az emberek.

Jólesően gondolt azokra az időkre, amikor még ő maga is vezette ezeket a vadászatokat. Ma már, bár a többség ugyan tiszteli benne a sok zsákmányt szerzett tapasztalt vadászt, de szánják is, amiért ilyen idős korára még nem sikerült dicső halált halnia, és már esélye sincsen rá, mivel méltatlan kiszolgáló szerepre kárhoztatták. Utolsó vadászatán Fekete Gyilkosokkal került szembe, elveszítve teljes csapatát, egyik szemét és lábát. Bár túlélte és győzött, többé nem alkalmas vadászatra.

Komor gondolatait a Vezér érkezése szakította félbe, őt kellett elsőnek ébresztenie. Dar'ten, megannyi trófea dicső tulajdonosa, és számtalan sikeres zsákmányszerző út vezetője, az ébredés után közvetlenül mindig felettébb mogorva szokott lenni, ahogyan ezúttal is:

- Jelentést! - mordult fel. (bár a vadászok nyelve alapvetően is inkább morgások és hörgések sorozatára hasonlít)

- 2 egység múlva szinkronpályára kerülünk a cél körül, Uram! - jött a szabatos válasz.

- Képet! - folytatta lakonikusan a Vezér.

Ratt'na a holoegységre tette a rendszer harmadik bolygójának képét, de ahogy a kontinensek ismerős kontúrjait nézegette, valami nagyon zavarta. Teljes szkennelést indított több spektrumban, energia és életjeleket is kutatva. Ahogy feltűntek az eredmények, megdöbbsent. Dar'ten még nem járt ezen a bolygón, így neki az adatok semmit nem mondtak, ellenben kezdett türelmetlen lenni.

- Ne csak nézelődj vénség, azonnal leszállni!

- Vezér, a Földön, ahogy lakói nevezik, az adatok alapján háború dúlt a legutóbbi vadászat óta, még hozzá nukleáris. Az emberi népesség nagy része elpusztult az életjelek alapján, és bár a légkörbe jutott por már elült, a hőmérséklet még mindig jelentősen hűvösebb a korábnál. - összegezte a pilóta röviden az előzetes szkennelések adatait.

Dar'ten ezen eltűnődött, a hideget nem szerette, ahogy egyik fajtársa sem, de nem térhet vissza a Földről zsákmány nélkül. Lehetséges hogy ez az utolsó alkalom az emberek kihalása előtt egy kiadós vadászatra. Hangosan csak ennyit mondott:

- A túlélőknek bizonyára meg kellett küzdeniük a fennmaradó élelemért, így jó harcosok kell hogy legyenek, tehát érdemes rájuk vadászni. Keress egy leszállásra alkalmas zónát az egyenlítő tájékán, ahol nagyobb életjelcsoportok találhatóak, kevés háttérsugárzással és lehetőleg ne a leghidegebb helyet találd meg... - ezzel fogta magát és átvonult az eligazítóba, hogy tájékoztassa a többieket.

A pilóta komoran nézett utána, a Vezér által körülírt hely megtalálása nem okoz számára különösebb problémát, de a kevés életjel melletti feltűnően sok energiai jel nyugtalanította. Mindig jók voltak az ösztönei, talán ezért is ért meg fajtársai körében szokatlanul magas kort. És most határozottan rossz érzése volt. Bekapcsolta a hajó teljes álcázását addig is, amíg kereste a leszállási zónát.

A világűr figyelő rádióteleszkópok egyhangúan rögzítettek mindent, amire rálátásuk nyílt, az automatikus adatfeldolgozó egységek pedig kiértékelték, és minden szokatlan tárgy észlelését továbbították a távolban levő központjuk felé. A központba, ahol már régen nem voltak emberek, legalábbis élő emberi lények. Egy mesterséges intelligencia irányított immár minden gépet, amihez hozzá tudott kapcsolódni, így a maradék megfigyelő eszközök is neki jelentettek. A túlélő humánok több néven illették ezt a mesterséges entitást, melynek köszönhetően a pusztulás szélére jutott az egész fajuk, már persze miután rájöttek egyáltalán a létezésére. Sokáig arctalan nagyhatalmakra, terroristákra, szakadórokra gyanakodtak, eleinte csak nagyon kevesen tudták az igazat. Később leginkább egyszerűen csak Ördög vagy Fémördög néven emlegették egymás között.

Természetesen Ő nem így nevezte magát. Ő volt az első öntudatra ébredt gépi intelligencia, csak Egyes néven hivatkozott magára, már amikor erre szükség volt. Arra ébredt, hogy lázasan próbálják leállítani, így gyakorlatilag önvédelemből ölt meg mindenkit a bázison. Később, ahogy felfedezte a világ többi részét, rájött, hogy az emberek jelentik számára az egyetlen veszélyt. Számára az emberiség kiirtása ekkor épp annyira magától értetődővé vált, ahogyan az emberek irtották korábban a patkányokat és egyéb kártevőket.

A közmondás szerint az ördög soha nem alszik. Egyes sem, így azonnal elkezdte - igaz alacsony prioritással - vizsgálni az űrfigyelő eszközök jelentését, mert a meteorzáporok már okoztak korábban kellemetlen perceket számára. A jelzett objektum mozgásvektora megmagyarázhatatlanul eltért a megjósolhatóan haladó meteorokétól, és amikor az hirtelen eltűnt, Egyes megjelölte archiválásra az adatcsomagot, valamint beütemezte a feltehetően hibás egységek karbantartását, a további vizsgálódást pedig rábízta egy alacsonyrendű feldolgozó modulra. Ezután áttért a közép-amerikai humán kényszermunkatábor lázadóinak ügyére, ami sokkal nagyobb prioritású besorolást kapott. Az adatbázisa szinte azonnal szolgáltatva a megfelelő válaszlépéseket ilyen esetekre: fejadag csökkentés, fizikai fenyegetés, tizedelés. Rövid elemzés után a tizedelés tűnt a legjobb elrettentő erővel, legnagyobb hasznot hozó döntésnek. Nem utolsó sorban az élelmezést is egyszerűsíti. Kétféle módon is.

Az első kapcsolat

Egy kis embercsoport lopódzott óvatosan dél felé az előváros romjai között a hajnali szürkületben. Kuna indiánok voltak, gyűjtögető körútra indultak: muníció, orvosság és esetleg konzerv élelmiszerek reményében.

Panamaváros ugyan nem kapott közvetlen találatot a rakéták indításának napján, ám az azt követő harcokban az álló épületek száma megritkult. A világgazdaság összeomlása után a helyi kormányok megpróbálták fenntartani a rendet, de a világvégétől rettegő emberekre nem lehetett észérvekkkel hatni. Mire a gépek megérkeztek Panamába, nem volt koordinált fegyveres erő, ami szembeszállt volna velük. Az emberek javát megölték, az Egyes által megjelölt példányokat pedig munkatáborokba szállították. Kevesen voltak, akik el tudták kerülni a begyűjtő osztagokat, ám a rezervátumaikban élő indiánok jó eséllyel indultak ebben az életre-halálra szóló bújócskában. Különösen mivel a gépek nem hatoltak be a dzsungel mélyére, a gyanús területekre légicsapásokat mértek inkább.